

KÉPESUJSÁG.

38 dik szám.] Megjelenik minden szombaton két egész három hasábos nyomatu íven. | **KASSA, October 14^{kén} 1848.** | Előfizetési ár helyben féltre 6 fr., postán borítékban 6 fr. 24 kr. p. **[1^{so} Év**

Október első napjától lapunkra évnegyedes előfizetés nyitattik. Minthogy az előfizetési díj olly csekély, u. m. évnegyedre 3 ft. 12 kr. hogy e díjt a képek becse is túlhaladja, minél számosab előfizetőket remélünk.

Kiadó és szerkesztő.

Kinizsy és Báthory diadalemléke kenyérmezőn (Erdélyben).

Napló töredék.

Gyula Fehérvárról Alvincznek jó úton haladván, a sibói posta magánház után kitarult előttem Kenyérmező szép térségével, mellynek dombos közepén Kinizsi Pál a Báthory diadal emléke áll. Közelről megtekintettem, s hív rajzban közlöm, jelen alakja kietlen, mint a vesztőféé, pedig a föl-ív és a talap közötti ür alig fél embernyi, hol hihetőleg fölírásal diszljó ércz tábla állhatott. Az egész alkotvány téglából épült, s már romladozik, gondja pedig e vitézség emlékére senkinek nincsen. Így vagyunk mi a kegyeletnek jeleivel, nem sokat törődünk velők, pedig ezek is nemzetiségünk nevezetes fentartói és emelői!
M. I.

IV.

Adrienne asszony.

Más nap Erőe városban nem más vala a közbeszéd tárgya, mint az idegen föltűnő viselete, és a szép nem elleni vádjai. A hírszárny, melly mindent szépít, már hordá, hogy Lajos Dániába jött légyen, a nőnem ellen keresztes hadat hirdetni, azt is hozzátevé, hogy ez egyén hozott légyen magával egy sereg elkeseredett férjeket, élő és vonzóbb például mind azoknak ingerlésére, kik a nőnem ellen panaszoikat emelhetnének. Ugyan de mellyik férjnek nem kell reszketni csak magára nézve is, látván itt a nőgunyolók illy sergét egyesülve a világ négy részéből.

Odoacre költő pedig látván a kedélyeket illy fölingerülve félt, nehogy más vigye meg előbb a regény adatait a szép francz özvegynek kinek kiváncsiságait éleszteni és táplálni különös kötelességének tartá. Egyenesen elmene tehát Adrienne asszonyhoz, miután egy dán szokásos

ránást tón a csengetyün, mint bebocsátó levelet a nő teremébe.

Adrienne asszony hallott már valamit Lajos vadságáról, de alig figyelt reá álarczos készületei közben. Tuelnunk kell, hogy a francz nő egy éjjeli vigalmat rendezte a tenger parton magos rangu férfiak és nők számára a tél közepében. Es ép a napot megelőző este vala, mellyen a

Ugy is vala, Adrienne asszony méltó vala a képre mellyet a czimborák festének az üregben személyét érdeklőleg. Finom könnyű állása vala, szemei sötétek, arca halvány barna színt mutatata; ajkai fölött valami árnyék alak képződött, melly által még nyere tekintete; végre vonásainak kifejezése igéző szelid, bátor és élénk vala.

— „Ah, sohajta Odoacre midőn belépe, ha a szörny kegyedet látná ez ékességben, kétkedem hogy bátorzkodnék több szidalmakat kiejteni!

— „Ki az a szörny? és mellyel becsmérései? kérdé Adrienne meg lepetve a megnyitó szavak által mellyek okvetlen kellemesen hangzának füleiben, és dán udvarlója párját legalább a perczben nem sejté.

— „A torzalak felele ez, egy ugy nevezett olasz úr, neve Lajos, esküdt ellene a szép nemnek, és becsmérései . . .

— „Ismét Lajos, mondá egykedvűen Adrienne, nem is akarván bevárni a kifejezés bevégeztét. Költő ur, nem tudna valami újabb és érdekesb tárgyról mondani?

A költő, ki elsőnek hívé magát, ki ezen hírrel beléphet, kedvetlenül vevé, hogy már megelőztetek.

— „Tehát már tudná a dolgot asszonyom volt a költő válasza

— „Hisz este óta ferasztják füleim e tárgygyal.

— „Tehát mindent elmondának, mi történt?

— „Mindent, felelé Adrienne, inkább foglalkozván dominójával, mint a kérdésekkel.

— „Tudja tehát, hogy a legbotránysob dolgokat regélek?

- „Igen, igen.
- „Hogy vonakodék velünk a nők összegeért poharat emelni.
- „Tökéletesen.
- „És különösen a kegyedéért?

Már észreuvé valahára Oldoacre hogy nagy bakot lött. Adrienne igen megindult már az utolsó szavakra; homloka hirtelen elkomorodott

Kinizsy és Báthory diadalemléke.

kedves találmánynak kelle valósulni. Éppen a tükör előtt próbálgata Adrienne asszony egy kék fekete petyes dominót, mellyet nagy gondnal házánál saját fölülgyelete alatt készítete. Beburkolva lévén az öltönybe, a főboríték vállra lebocsátva, hajai nagy boglárókba fűzve és velők feje egészen födve, lévén, olly jól néze ki, hogy ön maga is tetszésmosolyt alakita vonásaiából.

dojon törtenik, mely egy óra alatt 10, 12 sőt neha 15 órát is halad. Bámulatos dolog az állomás lám már közel van, de annál gyorsabban is látnak ám már munkához, egyszerre hallik a füttyülés, jele, állomást értek el. A fiokok még tele, s azt gondolnók órákra leend szükség, még ezeket kiadják. Oh pedig nem úgy van, minden rendben van, és minő rendben. Igaz hogy mi nyájas olvasó megakadnánk a kiosztással, de ezek, ezek készen vannak vele néhány másod perczen.

Már most nem elég, hogy minden állomásnál kiadják az illető táskat a legjobb rendben, hanem föl is vesznek többeket ismét tovább szállítandókat. De a mozdony-posta megérkeztek (Párisba) is nagy a nyereség, mert már a levelek mind osztályozva vannak város negyed szerint s kiadtván az ügyes omnibusok által a legrövidebb idő alatt ki és osztathatnak.

A minta-nő.

Sohasem megy apró fűrtökbe szedett hajjal regelizni, nem szidja férjét, ha az vendéget hoz ebédre, még akkor sem „ha mi sincs a háznál“ nem figyelmeztetni férjét, ha az lábát az aczél kályhaernyőre teszi is, nem sikolt föl, ha férje elfeledte is lábát az ajtó elébe csupán a végből helyezett szalma pokróczban le nem törli, is ha regényt találna olvasni, fölötte elalszik. Az étkeket különös modorban készíteti, a pacczal készíthet különös jártas. Politikáról soha sem beszél, soha azou ohajtását nem hallatja, miszerint meghalni kívánna, sem a fölötti sajnálkozását, kogy nem férfiu sem az ajtót keményen be nem vágja, sem termébe magát el nem zárja azon ürügy alatt, hogy időszakos főfájásban fekszik. Könnyen nem sír, s az ilázzakat nem hiszi. Megegyez abban, hogy kutya legyen a háznál. Elmegy az imaházba, de ezt nem azért teszi, hogy haj vagy féjdíszét más nőknek ott mutogasta. Nem fél a konyhába menni este, hogy ott némi meleg étket keresen. Télben kemény hidegben tüzet rakat kályhájába éjszakára; egy szem por sem kerül ki figyelmes észrevételeit, de férjét nem kizozza halálra örökös panaszaival cselédeire, nem betegszik halálra egy egyenruházott inasért. Nem jut eszébe, hogy falura kelletik menni gyermekei egészsége végett. Kimehet gyalog és járhat kis cipők nélkül is valamint Jancsi nélkül is. Asztalnál inkább iszik sert, mint bort; a grog (szeszessial) egy említésére nem ájul azonnal, sőt sohasem ájul el. Igaz hogy utánozza a divatokat, de több éves közidő után, az ékszeret iránt a leggyöngédebb hajlammal viseltetik, gyermekeit pedig avult ruháival fődí sohasem érzélgő, és szégyenlené ma orvosért küldeni azért, mert fáradt. Ha egyik barátnője főkötőt veszzen, ő ezt nem emlegeti férjének, és nem is szólal föl nagy vágygyal, hogy a mult nap milly szép kelmét látott, s annak ára milly csekély. Soha férje leveleit föl nem bontja férje leveleit, és menyasszonyi ruháját szüzzies ajtatossággal őrizi. Nem vonul belső termébe szomorkodni a fölött, hogy vége lévén a ferdő időnek, falura kell ismét menni. Kijavítja harisnyáit, befőz mindenféle gyümölcsöt, s előkészít telire mindent, mi kívántatik; nem vonakodik kísértálni férjével mert nincs szép ruhája; ritkán kér pénzt; szeretne nem tudom mit inkább meggyerni, mint egy garast is a háztartás költségeiből. Ebédhez mindenkor öltözködik, csak ritkán kaczerkodik, de fejét nagyon forgatja, és furja a keringő különösen katonna tisztel járni azt.

A minta-nő várja férjét késő már legkevesébe házasfeles óráig, de azért nem vág sötét képeket nem kiáltja, bogy így őt megöli; ha az virradtkor, vagy fejéskor jó haza, ő viraszt ha bár fekke; s a kandalló utolsó szikrája elhamvadásaig, nézegetvén az órát, de nem morogván, az ablakhoz ngorvan minden kocsi zörejekor reszkette a hidegtől, és görnyedve az álmotól, pedig hoszu várakozás közt nincs más társalgója, mint az éjszakraényben élelmet kutató egerecske, vagy a szobában körülte té-

velygő prücsök, nem gondolván egyébbre, mint a nyugtalanságra melyet férje távolléte okoz, és a vele történhető baleset félelmére, néha ugyan keményebb szavakban is jelenti haragját, de soha férje előtt, és mindenek fölött, — de ezt kérem figyelembe venni auglia hölgyei — sohá nem tesz szemrehányásokat ha egyszer a frigyos függöny mögé veheti férjét, és tudja hogy már el nem szabadulhat.

A minta-férj.

Köznapokon nejjével sétálgat s nem ijed el a fehérúha tártól. Mindenkor van pénze, ha kérnek tőle, soha semmi célzással nem él. Szívesen megegyez egy szürke papírba burkolt csomag hordásába, a kártony esernyő vitelébe, sőt omnibusban a kis gyermek tartásába. Előre szalad kopogni a kapu ajtaján, ha esik. Ha a hintó tele van, a kocsis mellé ül. Első fekszik le, ha hideg van. Az éj közepében fölkel a gyermeket ringatni, vagy megnézni ki csenget a kapunál. Megengedi hogy anyjoka vele lakjék. Egészségeért iszik, és szabadon reggeliztetni termében. Megegyez panasz nélkül a hust magánosan, csak közömbösen viseltetik az étkek és pacczalok iránt. A sajtot soha igen erősnek nem mondja, a sört és teát soha gyöngének. Hiszi az ideglázakat, és egy könny azonnal lecsöndesíti őt. Házi haragnak rögtön véget vet egy bárson ruha által, és minden fölőket szétoszlat egy kirándulás, egy vasárnapi séta által a parkba. Mindennap elmegy imaházba, és elvezeti nejét a dalművekbe évenként egyszer. Mind azon pénzt kipótolja nejjének, melyet az elvesztit a kártyán, és oda ajándékozza azt nejjének mit nyer. Gombok ügyeért soha haragra nem gyúl, soha barátot vacsorához nem hoz Ruháinak soha nincs burnót szaguk. Becsen tartja a függönyöket, azért soha nem dohányzik, háznál. Ő szel kenyeret az asztalhoz, de azért nem tartja meg magának a legjobb falatot. Becsüli nejjének eszélyességet kora hamis adataira nézve de inkább megegyétné ujját, mint a fényesített kucacshoz nyulna. Soha a konyhába nem megy, nem is álmodna inkább egy cseléd elhocsátásáról, mint az ebéd rendezéséről. Tolvajkulcs tartása meg sem közelíti elméjét.

A minta-férj megengedi családnak évenként egyszer a falura menetelt, s annak távollétében ő városban marad egyetlen teritékkel, nem marad egyéb ülhelye egy könnyű vászon-széknél, fekvén ernyőtlen ágyban, kiszolgál egy bázi nő. Szombaton falura megy ő is, hétfőn haza tér, hozván magával tiszta fehérúhát miután a szenyest kivitte. Ő kezeli a mosójegyzéseket. Vonakodás nélkül megadja a háztartási költséget mindenkor, és a különféle czim alatt kérni szokott öszletre szemet húny. Igen gyönged, érzélgő, pontosan megünnepi egybekelése évnapiját: soha panaszt nem emel azért, mivel az ebéd nem kész, maga is kész reggelizni, ha ki sem jelenik meg Megengedi nejjének a keringést társaságban a poharazást; elvégzi neje minden bizományait, és fizeti minden számadásait, végre mint gyermek sir halálakor.

A minta-gyermek.

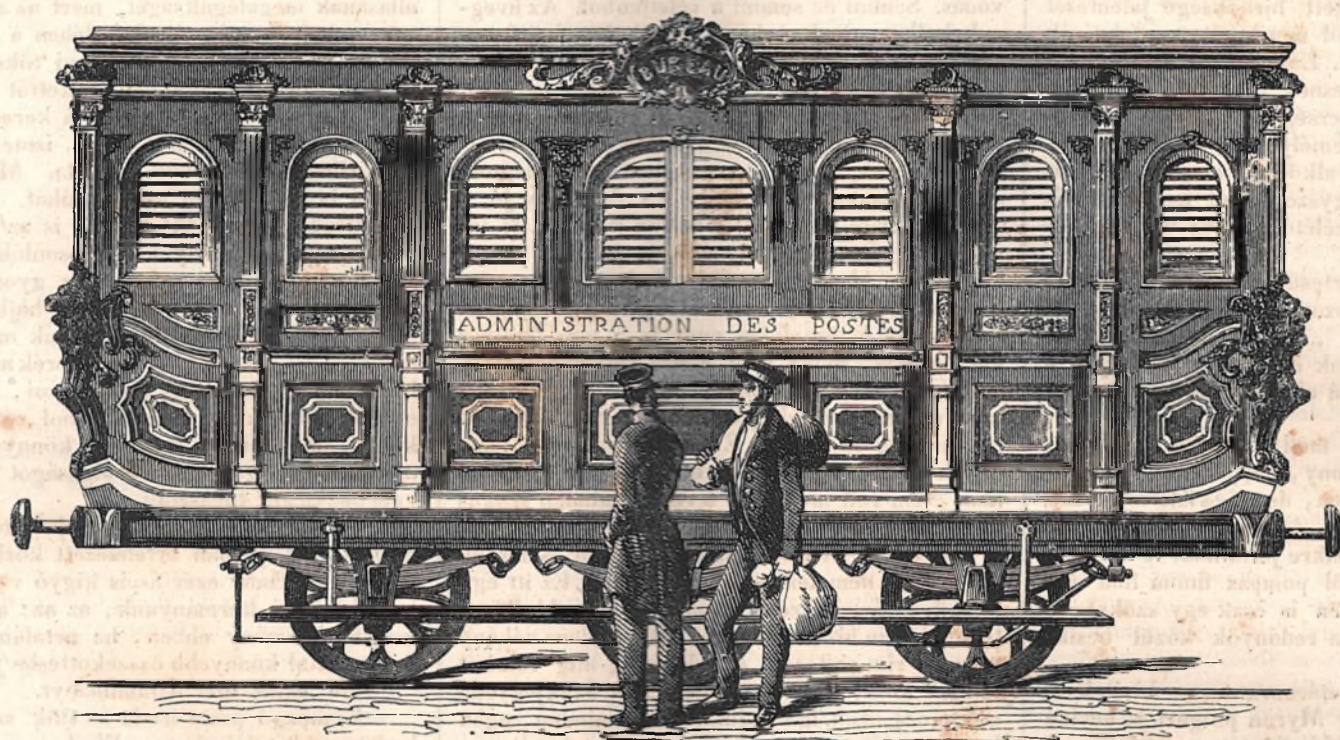
Az ilyen egészen apja fija, hacsak nem hasonlít utósó vonásaig anyjára. A világban a legjobb jelleme van, soha nem sikolt, ha csak éjszaka nem nem is sír, ha csak nem mosdásakor. Csodálatosan csöndesen ül mikor tápláját emészt. Mindent megért, és tunulni való vágyát mutogatja eléggé, kiszaggatván minden könyvlapot, mely kezébe kerül, s két kézzel ragadván meg az ábrákat, miket neki mutatnak. Sohasem létezett nálánál okosb, szebb gyermek. Alig egy hónapos korában már mondja az apa szót minden közölgő tárgy megpillantásakor. Jókora megtanulja a kedvenceket ismerni, és elibe is teszi ezeket az idegeneknek. Ily rendkívüli gyermeket még ki sem látott. Nem szeret a házból távozni, de látogatásait több napokra is megnyújtja. Különös ellenszenvet mutat gondviselői iránt, a dajkája orrát hirtelen

meg tudja ragadni, és azt a legkisebb ingerlésnél ugyancsak tartja két kezével. Csak anyja karai közt érzi magát boldognak. A padozatot jobb szereti bölcsojénél, hol nem is marad csak a lehető legrövidebb ideig. Igen szeret játszani, szereti az abroszt az asztalról lerántani, a porcellán edényeket törni vagy levesét bárkire is kidönteni. Külön nyelvet kezd fejtegetni, de mely csak egyedül az övé, s ezt még mielőtt beszélni jól tudna, szülei igen jól más ki sem érti. A nyilvános mulatságtól borzad, alig képs őt perczig egy színházban maradni mert sirni kezd. Utálja a hüllenség minden nemét, mely őt megcsalni akarja, egy kanál cukrot se fogad el ha sejtí hogy fenekén por van fenekén elrejtve; az orvosszertől legjobban irtózik, aztán a hideg víztől. Semmi különös izlése öltözetben nincs, mert általában széttépi legszebb ruháit és különösen a csipkéket, melyekkel halmoztatik öltözete. Mindent szeret tudni, figyelmét legjobban a dobkésztés veszi igénybe a műszer tárczák belsejébe, a bábok szétbontolása, melyeket legjobban fölkatat és kedvel. Igen gyűlöli az orvos tanító intéseit, s annak csevegése ellen két lába, két kezével s előfogaival viv. Igen szereti a színeket, és minden festett fából készült játékot szenvedélyes elkesetedéssél szopogat, ha kézbesitik neki. Szóval ehez hason gyermek még nem létezett, bizonyítja ezt megemléztésével mind azon nyálkságoknak, melyeket ajándokul nyer, túléli mind a szereket, melyeket halomra hordnak neki, és vetélykedéssel étetnek meg vele, hogy meggyógyuljon ha beteg, vagy erősödjék, ha egészséges, mindkét águ nagy apái, nagy anyái, vagy apja jó baráti vagy a minta-nő, kit anyjának nevez. (Angolból.)

A daguerreotypirozott vándor-lólegény.

Éppen jól van, hogy téged itt találak. Tudjad, hogy én ez este különösen jól vagyok hangolva, csak résztvevő barátot keresek, kinek elmondhassam szerencsém, minő lehet az e vészes időben, s minő szerencse keres föl minket vándorlegényeket. Midőn tudod egymástól elváltunk, föl felé indultál kéregetni, én lefelé, hej akkor lelkemben de dult a fergeg. Zsebem üres, ruhám avult, a város pedig csinos, mind nagy baj. E mellé vegyük azt, hogy minden lépésnél a jajgatás, kísértett, minek oka nem tudom a csiznám volt e, vagy pedig a kövezet. Eleinte a bevétel is silány vala, kivéve a szidásban mert ezt halomra nyerém, sőt drabantokkal is untalan fenyegettetem, de gondolám magamban, „ha hol nincsen, ne keress, mit bánom én, ha vagy pár napra bezárnak. legalább addig tyúkszemem nem fáj. Egészen leverve haladék odébb és odébb, s egy csinos ház mellett megállapodtam. Mint bemegek, látom hogy a más oldalon hasonlólag ajtó van, s a mint egy lépést haladtam láttam a kerben mindentéle uri egyéneket együtt ülni egy lokán, de mind háttal fordulva. Én azonban nem lévén lomha, még egy lépést közeledtem, kevest köhögtem is, hogy jelenlétemre a figyelmet ébreszsem, de kisérem fordult még jobban megmeredvedtek, nézván erősen egy vagy tíz lépés távolban egy asztalka előtt álló urra, ki fél fönhangon számlálgata valamit magában. Én is megállapodtam a többiek mögött, várván mi leend ebből. Egyszerre fölszólat az asztal mellől az ur mondván, „meg van,“ és mindnyájan visszafordulának engem vézendők.

„Mit keres itt?“ kérdezett egy öreges testes ur, hihetőleg a ház ura, felém közeledvén. „Kérem csak egy szegény vándorló esdeklük csekély adományért.“ — „Itt nem szokás koldulni“ mörmögé ő de mégis elővóna erszényét és apró pénzt keresett, midőn az asztal előtti ur hirtelen oda ugrik, és öklével fenyegetvén így támadta meg „semmirekellőjét agyonütni volnék kész ki is hitta ide be, hogy más mű-

Postakezelés A mozdony-iroda külseje.

jobb kéz is támaszkodik. Így tehát mind a két kéz egyszerre engedvén a mozgásnak az irás folytatható. S a mennyire pontos a kül elrendezés, annyira van gond fordítva a bel pontosságra, a munka gyorsítására.

A bel szerkezet két részre oszlik. A tulajdonképeni iroda az egész két harmadát foglalja el. Az előrész, — szinte a kiszolgáltatnak készítve, a kisebb. A két rész egy ajtó által választatik el, melly a körülményekhez képest föl és leereszthető. S ezen készüllet azért van ismét

igly alkalmazva, hogy téiben a hideg miatt ez ajtó csak féli leeresztése által a meleget legalább a nagyobb rész irodában lehessen megmenteni, midőn t. i. az állomásoknál a levél kiosztás történik. De egyébkint ez ajtó jobbadán nélkül-öztetik. A kerek s tartalék fölött az iroda körül raktár van, hová a számos osztályokba a bizományok s levelek elhelyezvék. A falazat körül pedig vannak a számos osztálykák, mint látni nyitottak, hová a levelek, rendes helyükre tételnek, mert minden állomási városok és be-

lyek nevei oda feljegyezvék. A nagyobb tára-
ba jönnek hőrszákokba a mállhák, mellyekből azok az illető helyen ki is osztatnak. Ki van rendelve a hely mindennemű kellékeknek, még a hivataloskodó egyénekéi is külön a kályha, s semmi veszély nem fenyegeti az utasokat.

A fűtő gépezettel egy oldalon, de a szekrények fölött majdnem az iv alaku fődélnél van az idő mérő alkalmazva, melly szintén fontos szerepet visel, ez fa burkolatba van elhelyezve. Ez azon szer mellynek segelmével készülhet is-

Posta kezelés. A mozdony-iroda belseje.

mét az állomásoknál beálló osztogatás és beszedés eljárásához.

Igen ám mondja az olvasó ez jó, de éjszaka idején, mi történik akkor? A lámpák elég számban úgy vannak alkalmazva, hogy azok ugyan azon világosságot adják, melyet csak kívánni lehet, és mintha a kocszi helyben állana.

Folytassuk tovább a belső szerkezet leírását. Emeljük már, hogy az osztályos tár a falnál köröskörül létezik. De meg kell jegyezni hogy ezen tár meg van szakítva a két oldal ablak által. E két ablaknál egészen kézügybe alkalmazva van a bélyeg, a levelek küldetési és elindítási hely jelelésére, mi szintén a mozgó posta irodájában történik.

Az ablakok egyike előtt van egy tok, vagy is foglalvány, mely azért van jól kibélelve, hogy a benne a bélyegzés által nyomást szenvedő levelek meg ne sértsenek. A szelenczék, melyekben a vörös és fekete folyadék tartatik, szinte érczből készítvék valamint az edény is mellyben a kötöző fonalt tartatik. Tehát minden tartosságra van számítva, hogy még a véletlen ütessel daczolhasson. Ez okból készítvék a székek is erősen, s kissé nehezeknek, kivéve azon egyet, melly kisse különösnek is tetszik. Képzelsen az olvasó egy nyeret, három lábira állítva, mellyre aztán mint lóra alkalmazkodik az ember s oly magasra van helyezve mintha állna, minthogy lábszárai még sem érnek a földre nem

fárad el, vagy legalább legalább legkevésbé fárasztó. A franczoni levelezés és szállítvány szolgálatára állított mozgó posta irodája nem úgy van készítve, mint az, melly a külföldi levelezést is eszközöli. Azen készülék, mellyet leirtunk, a belföldi levelezés eszköze. A másik készülék előirodájában van egy hoszu asztal, melly az osztályos tár helyét végig nyulik a termecskén. Ezen asztal meg van rakva mérlegekkel és súlyokkal, a külföldről jövő és oda menő levelek és máhácák terhének kitudására. Elsőben csomagban méretnek meg, aztán egyenkint, s így tétetik föl a vitelber mindenikre. A mérlegek

Sürgöny táská.

A sürgöny táskák zára.

Az ajánlott és terhelt levelek tárczája.

Az angol levelezés mérlegezése.

Egy omnibusz a párisi levelek kiosztására alkalmazva

legkisebb minta szerint készítvék még pedig oly pontosan, hogy a kocszi mozgása daczára is igen jól meghatározható a súly.

Az iroda ajtaji kulcsal retesszel zárhatók. Utközben nem záratnak kulcsal, de hogy az egyszerű retesz a mozgás által ki ne nyíljen, kapocs is használtatik. A levélkiadás állomásoknál sokszor megtörténik a nélkül, hogy az iroda vonat egészen megállanak, és ekkor is oly jó kapaszkodó találhatjuk a kocsin, hogy veszély nélkül kiadhatja a posta legény a tetemesb terhet is.

Most tehát, miután közlebről ismerjük a készülék, könnyebben fölfoghatjuk, mikint végzik az illetők foglalkozásukat. E munka kétféle: a levelek elfogadása, és itméti kézbesítése. A mindennemű levelek, a sok állomásokon, a már elinduláskor átadottak mind összevissza jönnek be az irodába; néhány percz alatt ezeket szükség rendezni osztályozni ut szerint összerakozni. E készülék által mi az intézet fő érdeme — úgy van rendezve a posta úgy hogy a levelek, mellyek az előtt 10, 12, 15 óráig időztek postaállomás irodáikban, jobbadán már csak néhány órára küldetésök helyétől, most 15—20 percz alatt megérkeznek helyükre. A gyorsaság e szerkezet által legalább százszorozva van.

A küldemények megörzése végett azokat bőrtáskába zárják, melly táská ismét réz zárral köttetik össze. A zár egyik oldalán van a mozgó posta uve s a másikon azon állomásé, hová küldetik. A lakatnak két kulcsa van, egy a mozgó postánál a másik az álló állomásnál. Abránk egyike mutatja a levél táskát más, a zárt, harmadik a küldemények egyéb nemének rendelt zsákot. De ezek is külön külön nagyságnak, mint a bele zárandó mennyiség igényli. Az utolsó táská az, mellybe az ajánlott levelek, a bejelentett értékű drágább bizományok s pénzzel terhelt levelek záratnak. Ez hamelt rendszerint bepecsételtetik a záron kívül. Azt talán fölösleges is mondani, hogy e táská ki és bepecsétlése a posta állomás főnökének kötelessége.

A nagyobb rajzok egyikén éppen az utolsó állomásnál fölvett rendezésével és díjaik igazolásával foglalkoznak az illető egyének: láthatni még a földön a darab papirosokat, mellyek fölszedésére még nem volt idő, mert már ismét a leveleket kell készíteni, mellyeket a közel postaállomáson kell kézbesíteni. És ez azon percz, midőn legnagyobb munkásságot kell kifejtetni. Ime láthatni, mennyire sebesen folytatja kiki munkáját. De a sebes mozdulatokat, az ügyességet csak látni kell, fogalma róla nehezen lehet az embernek: Gondoljuk ehhez már azt, hogy mind ez mo-

szemein megvetés vonult el. Hogy nevét részeg fővel asztalnál említék, hogy egészségeért inni vonakodának és hogy tíz lakomatárs közül egyik sem akadt a gunyoló fenyítésére, három sértés vala egyszerre, három, melyet egy nő olyan mint Adrienne nem tudott megbocsátani.

— „Mondom, hogy mindent tudok, lón az elég hideg válasz.“ Aztán leveté az öltönyt, haját szétbontá, és miről sem látszék gondolkodni.

A rosszul találkozó Odoacre helytelen előadásának erejét mindenkép ügykezett most gyöngéteni, de neveléses lón miután hasztalan vala. Erősíté, mikép a jelenlévők a legnagyobb tisztelettel emelék érette poharukat, hogy fölemelék szépségét, erényeit, hogy ő (Odoacre) mint buzgó tisztelője illy kedves tárgynak, mit sem hagyja megrovás nélkül, mi csintalanságot árulna el, végre, hogy Lajosban e nagy hiba büntetlenül maradt, onnan magyarázható, hogy benne a vendégszeretet törvényeit akarák szem előtt tartani és hogy a tíz dán elég becsületes volt, hogy együtt szólítá föl Lajost, de egyébiránt igen könnyen akad még alkalom, midőn az olasz drágán vásárolja meg bersmérleti jogát sat. sat.

Midőn az igen unalmas beszélgetésnek vége lón, észrevévő Odoacre, hogy Adrienne asszony figyelmét egészen egy szelid gerlőre függeszti, melly vállaira szállt. A költő gondolá magában, jobb leend föl hagyni már e hálátlan tárggyal. Zsebéből kihúza egy szép papírt, mellyre versei valának írva, engedélyt kére, azokból fölolvashatni egy sonnetet, mellyet a nőre írta. De mint látszék, a nő nem vala költői szeszélyben, mert alig hallhatólag monda kis köszönetet a szegény költőnek, — ki tehát igen alkalmasnak látá az időt, hogy elvonuljon.

Adrienne asszony sajnálkozás nélkül nézé a távozót. Odoacre méltónak találathatott a megjelenésre ez ujdonságnál, mert Jütlandban nem éppen költőt vár az ember legjobban, de elég ideje vala e tárgy fölött gondolkodni, róla beszélgetni. A szép nőnek itt semmi kedve sem volt tanu jelenlétében visszagondolgatni, és éppen most azt akará tenni. Tehát mi azon oktalanság, mit az idegen egy ismeretlennek akar mondani, kit sohasem látott. Nem lehet az egy kis szerelmes fordulat, melylyel az ismeretlen kíváncsi nőhoz akar fordulni, vagy oldalut, mellyen szívhez akar jutni, vagy a gyűlölség és szeretet gyakran közeli szomszédok, mint hinnők, vagy finom mesterséges mód a figyelmet magára vonni, és fölingerelni a nő ellenkezést, melly elég akaratot mutat annak lételére, mit más nem akar, vagy nem akarni azt, mit mások akarnak? Adrienne igen sok szindarabot látott eljátszani, szövevényes régenyeket olvasott, szinte tapasztalt volt a szív csatákban előfordulható cselogsokra, és nem igen engedé magát kelepcebébe rántatni az álarozos fogások által.

Csengete szobalányának, egy csinos francz nőnek, ki asszonyát e zordon égaljba követé: lába ennek is csinos ügyes, szeme élénk, esze gyors, és a legtöbb olly tulajdonokkal bira, mellyekre Dániában szükség nem vala.

„Lizett te, ki mindent szoktál tudni, ismered azon Lajost, az emberkerülőt?”

— „Asszonyom talán“ azt ohajtaná tudni, ha olly pajkos e, mint minőnek tartják.

— „Egy elég ostoba komédiát sejték.“

— „Asszonyom kívánja, hogy a társaságba lépjek?”

— „Mit sem akarok. Lizett, csak azt akarom, hogy fölfogásod szerint cselekedjél.“

V.

Egy szerencsétlen szolga.

A szánandó Andor, használni akarván ura távollétét, utitáskájából előveve egy gitárt, melly néhány, bár kissé fonyadt rózsákkal vala ékesítve. E cemes hangszer láttára szegény Andorunk sohajtani kezdte.

Hej mi bájjal csipkedé valaha ennek húrjait! Nem hallok ma énekeket, nem sonneteket. A kegyetlen ur akarata, hogy minden szivek elvaduljanak az övével egyszerre, a szerelmes

gitár ott lankadjon valamely gyalázatos zugban; húrjai elveszték lágy hangukat, az idő elemészte e szalagok eleven szép színét. Szerencsétlen gitár te! Szerencsétlen Andor!

Andor a gitárt magához szorítá, és kimene gondjaival egyet sétálni a magánosárnyba, melly a város kapuján kívül létezék. Így egy elvonult zöld pázsit loczára üle, és keserűen gondolkodék a vad sorsra, mellyet ura magaviselete által tűrni kéntelen. Két éve, mióta utazván urával soha egy nyájas mosoly, soha egy szagos olaj csepp sem jutott osztály részül valamely széptől. Távozni kell azoktól, kiknek föllelése olly édes élvezet, a velők való találkozás olly igéző; a szívnek magának kell megemészteni saját gyöngédségeit. Tehát zárdai köntösbe vagyunk öltözködve, hogy visszautasítsuk az élet ezen élvét? Esküdtünk arra, hogy a természet ösztöneit megtagadjuk? Visszatartandjuk magunkat már mindég ifju éveinkben és akkorra tartjuk szerelmünket, midőn szeretetre méltók nem leendünk?

Igy törődék magában Andor, ki szerelmes vala tárgy nélkül; nem vala több illy gyöngéd szolga, és ennek éppen adott a sors olly urat, ki esküdt ellene vala a szerelemnek! Keblét az örökké tartandó megtagadás ingerlé Minél jobban tiltaték tőle a szerelem, annál több vonzalmat érte aziránt.

E keservei közepette egyszerre fuvolya nemű lágy hangot hall, melly csak igen is bizonyosan Andorhoz, van irányozva és a szerencsétlen saját füleinek sem akar hinni; ura kegyetlensége már őt is ellenévé tevé a szép nemnek, ugyan mi dacz állhat föl most e perczen?

„Hallja e ön, mondá Lizett, nem Lajos ur inasa ön?”

— „Igen az vagyok, elbámulván e kérdés fölött, mellyet olly csinos nőszemély irányza hozzám.“

„Én csekély dologban hirnőke vagyok egy igen szép, és tisztos nőnek.“

Es most egy lapot keresett kötője zsebében. Andor elsáppadt, és egy lépést tön hátrafelé.

— „Csak tartsa még a küldötted, vagy adja át személyesen uramnak; én semmi kincsért sem vakmerősködöm azt magamhoz venni, igen jól tudom, mit hozna nyakamra illyennemű hirnökség.“

— „Tehát ön nem inasa? Nem kötelessége önnek elfogadni a leveleket, mellyek urának szólnak?”

Andor vállát emelé, egyet sohajta s leereszkedék ülhelyére méla arczczal.

„Kedves leányzó, válaszola, kegyed nem tudja, de én igen ám, minő uram.“

Tudja meg azt, hogy bárminő szép is kegyed, tekintete uramnak mégis borzadály lenne ki kegyedről azonnal elfordítaná szemeit; füleit dugná be azonnal, hogy ne hallhassa a kegyed édes kellemes hangját; ki engem kegyetlenül megbotozna, ha látna! milly kegyetlen ember. Hiszi azt, hogy, hogy ezen a nőnem gyűlölésire tett fogadását sikeresen megtarthassa, egy embert hord magával, ki négyszer vett nőt, és négyszer lón szerencsétlen nejei által. Négy rémitő történet, mellyet uram élvezetül beszélt el magának nők elleni keble kitörésének legmagasztosb perceiben.

Lizett jó izüen nevelte.

— „Hihetőleg igen rút ön ura a négylábu férj?”

— „Szint olly rút, mint szerencsétlensége, arca rútsága annál untatóbb, minthogy nem visszataszító, sőt saját magának is csúnya. Személye egyszeri látására hajlandó az ember fölmenteni a nőket, kik vele rosszul bántak.“

— „Igen, de kérdé tovább is Lizett, honét van azon nagy gyűlölség melylyel Lajos viseltetik általában nemünk ellen?”

— Hisz ép ez a titok édes leányzó. Bizonyosan valami nagy csint követtek el a nők irányában; hogy annyira gyűlöli őket. Nekünk ő soha egy szót sem szól, de gyanitok keblében egy kiolthatlan emléket valamely előtte gyűlöletes kalandról.

— Csak azt szeretném tudni, mit akar ő itt Dániában a világ szélén.

— Erre nézve kedvesem annyit mondhatok ha bár nehéz is megmondani: mi a szeretet kérem! Szép szemei lehetlen hogy ezt ne tudják. De mégis kérem, mi a szeretet? Meleg e vagy hideg, nap e vagy jég a szeretet! Feleljen.

— Tegyük föl, hogy a meleg.

— No tehát az én uram itt jeget és havat keres. Olasz honban a nap czinkos társa a nőknek, hogy az emberek sziveiket fölmelegítse: a szeretet a lében van, a szenvedély az égből hull: kegyetek csak az ablakhoz helyezkedjenek, és szerelmesek, azt sem tudják hogyan. De még ehhez azt modja uram, hogy a dán égaljnak hatnia kell, egészséges hidegségének eszközleni kell azt, hogy az ember kívül ugy fázzék, mint belől. Iteljen már ebből róla, és kétségbe ejtő helyzetéről. Ő ide két hóval később érkezik, a lég jó, az időjárat majd ollyan kellemes, mint nálunk, és körülünk csak szeretőket és szerelmeseket látunk. Nem daczoló egy körülmény ez! Udvarlani Dániában. Már arról beszél uram; hogy Norvégiáig haladunk, hol remél jeget találhatni, mellyre fájdalom! szívének nagy szüksége van.

— De ön sohajt?

— Norvegiára gondolok.

— Szívének tehát nincs szüksége Norvegiára, mint urának?

— Oh keblem! sohajta föl Andor, mint ki két éves álomból fölébred, keblem! oh ha kegyed abból olvasni tudna, olvashatna abból keves égő szerelmet. Korán se legyen azon hiedelemben, hogy uram kegyetlensége engem is magával ragadott. Én gyűlölöm azon szívtagadást, utálom. És ép ez minden szerencsétlenségem oka, mert ez tartóztat vissza keblem minden hajlamától, mert ez oka annak hogy két év óta sem nem szeretek sem nem szerettetem. Engedje oh kedves lény! hogy az idő veszteségét kipótoljam, engedje remellenem hogy nyomorom véget érend; engedje meg, hogy még uram nem lát, térdre essek. Oh milly sok ideje már, hogy nem történt velem a szerencsés változás, hogy valaki előtt térdre estem.

A szerencsétlen Andor ugy tett mint mondá. Lizett nevetvén, a fölemeléshez kezdte. De im hirtelen, még mielőtt helyzetét változtathatta volna, még mielőtt szerelmes kérélmét bevégezte volna, a fölázadt szolga két sétát pillant meg a sétányban, kiket borszadálylyal ismer meg: mert az ura Lajos, és gyászos arnya Myron polgár. Andoruk hirtelen visszamelkedik. „Leányzó! mondá hangosan, menjen dolgára, én kegyedet nem ismerem.“ És ismét lassan: „Kérem menjen, látja itt uram jó és ne nehezeltjen, hogy kéntetem ezeket mondani.“

Lajos közeledék. Andor kalapját homlokára húzá, és Lizettnek hátat fordítá mondván: „Pokolba a vipera fajzattal, mond meg asszonyodnak, hogy sem én sem uram el nem fogadunk semmi hirnökséget nőtől.“

VI.

Lajos egy nő termében.

Lizett lörülbelől megtuda annyit, mennyit megtudni érdekében vala utját haza felé vevé, észre sem vevén, hogy Lajos inasa követi néhány lépésre. Néhány perc után már jelenté Andorunk urának, hogy a közlekedni akaró nő nem más, mint Adrienne asszony szobalánya. Lajos rögtön fölkészüle a nő laka felé szörnyű csodálkozására Myron polgárnak, és Andornak. — Megtérés ez? kérdék egymást. — Lajos nem tére meg, hanem egy ördögi terven dolgozik: mint-hogy a város lovagai igen sovárognak a nő után, Lajos nyilvános gyűlölsébe változtatván a szerelmet, melly minden udvarlóban égett, rövid idő alatt az egész tárgynak más irányt akara adni, minthogy az előtte csak divatnak tetszett. — Elég elégtétel ez az ellenségtől, mit sem kétkedvén terve sikerültén.

vét elrontsa. — No no! festő ur, ne tüzeskedjék úgy hisz a büne ez idegennek nem olly nagy. — „Ah méltóságod nem is tudja, ime, méltotassék ide pilantani a táblára, ah sirnom kell mérgemben. Még egy daguerreo festményem sem sikerült így. Sem túl nem barnult, sem halvány minden vonás kijött. Tanácsnok ur érdemrend szalaga a gomblyukban, pecsét gyűrűje újján is olly jól látható. Minő jól illik a méltóságos asszony homlokküteléke, és még Angelika kisasszony hajfürtei, ah! elkezeredem, mert illy jó összeallítás nem nem sikerül többé! És ime, e szépen rendezett csoportozatban ép méltásd, és a kisasszonynál, áll fekete szőrszálaíról már száz lépésre megismethető a csizmadia legény, ép ide kellett fejét dugni, ah! mi-ért is nem vettem hamarabb észre a torzalakot“ — Most mindnyájan hozzám tódultak engem, s a táblán fénylő festményt nézegetven. „Oh! milly szörnyű gyalázat, nemesi családrábrákon egy illy ocsmány proletarius“ nyöszörgé a nő, és oldalt fordulván, „Cezárkám“ mondá „hord el csak sietve élesztő üvegeskémét diszasztalomon fekszik. — Pfiu e piszkos szurok szagu ah! a bőrnújító haszontalan,“ mondá a fattyu, midőn mellettem tova ugrott, és tyukszememén áthotlott. — „Oh ha bárom megtudandja, ki különben is igen féltékeny ősi czime elvesztése lehetőségében.“ — Utoljára még ép ez ember híreszteli el a dolgot az egész városban és családunkat szörnyű szégyennek teszi ki“ mondá a tanácsnokné. — „Ugyan lóduljon már vészomodár itt“ dörgé a festő. És ez vala azon percz, mellyet rég vártam. Nyil sebességgel termettem a kapunál, azon ki, és az utcán Midőn már majd az utcán voltam, hallám a „pszt“ susogást. Visszatekintvén látom a tanácsnokot utánnam jőni. „Barátom“ modá ő „igen sajnálom, hogy olly hevesen megtámadtattott, itt fogja e pénzt, és ne szóljon a törtétekről semmit senkinek, ügyekezzen a városból távozni, mert lássa itt a rendőrség igen figyelmes és szigorú.“ No barátom, képzelheted egy forint kezemben, az az 120 fél krajczár. Oh csócsi tanácsnok, de zavaróban minden köszönetet feledék. De most már kétszeresen örvendek, hogy téged itt találak kedves földim. A pénz igen átmelegült kezemben, zsebembe tenni nem merem, erszényem nincs, tehát már igen kezdettem búsulni, mi tévő legyek kincsemmel. — Tehát szaporán. Ott a sarkon olcsó bort mérnek oda betérünk, leisszuk magunkat, nehogy megbánjuk, hogy sokáig józanok voltunk Iszunk kedvesemért is ki utra bokré-tát adott, és egy verset irt föl, mellyet még el nem vesztettem, de nem is hittem hogy illy talpra-esett versecskét találjon emlék könyvében, melly jól föl illik a mai időkre. Hallgasd csak.

Zordon időkkel

Hol csak a külszin fedi a valóság.
Puszta országát bitor álllepelben;

Látja a virtust letapodva nyögni,
Látja a bűnek koronás hatalmát
Socrates méregpoharát s Tibernek
Thronusa mocskát:

Látja és kebelét szomoruan bezárja.

Egy érdekes jelenet a lelkes toborzásból.

Nem költemény.

Van Sáros megyében egy falu, lakik benne sok tót, de hazafi egyse, mint általában a vidéken sem. Midőn az összeíró bizottmány az ujonczok csak följegyzése miatt e szerencsétlen faluba ért, majd veszély fenyegeté. De a bíró fiát midőn beirták ez szörnyű bujában három nap sem evett sem ivott. Lelkesen fölhitni e pulya népet az önkinti beállításra azóta ki sem jelent meg.

És! mégis ki tánczol amott úgy, mintha

sulyokkal ütnek a lábát hogy emelintse a rossz két cigány nótáján?

Hát a bíró.

Ugy?

Igen. Ő verbuval biztos, hadfogadó parancsnok és minden ez ügyben.

Adott e sok kezét?

Részegségében kettő fölssapott, de másnap ezek megbánván tetteiket, a bíró is megsajnálván őket, maradtak tehát a régiék.

Illyen a lelkesedés Sárosban. De a szolgáló bíró ur megtette a magát, bá ra három nap tartott ivás alatt bírón kívül más megbízott itt fülét se bélégette.

Napi események.

Hm! Kassán a dolgok furcsán állanak. Mióta Jelacsics csorda főnök hanyatt-homlok bukik szökik, azóta itt némelly urak orra vére folyik, ördögi örömök reménye hiúsulni kezd, fenyegető szavaikat feledik. Farkas szemet néznek legfőlebb is önmagukkal a tükörben, mert mással ezt sem merik tenni. Oh be szűk a lehelletők merném mondani szepegnek, kivált mióta fulhegygyel halották, hogy talán neveiket Pesten is tudják, szörnyen félnek a magasztaltatástól. Be jó fehérvári bakárokat játszottak volna itt, ha ellenség környékezne. Ijedtökben még bökezüek is immár a haza oltárára teendő adományok osztásánál. Ha más nem volna, talán utolsó és egyetlen pár hirtos lovát is oda adná némellyik a fölszerelendő ügyk fogatához, pedig tudja meg kiki, hogy még ugyan e nyáron alkalmatlannak találá illyen, ha bizalommal fölszólítaték a kölesön vagy ajándokra. Ha akkor úgy megszorították volna a jó komát, mint most a legujabb csemények ezt tevék, oda adta volna kedves kártya asztalát is, mellynél olly sok mindennapos vendég adózott inkább, hogysem egy lépést tett volna a nép fölvilágosítására. Noth, Noth, wandere Noth in andere Länder mit deinem Gefolge.

A megérkezett három fontos hat, ágyu fölszerelésén tüzesen dolgoznak, alkalmasint készen is állandanak mielőtt a háborúnak vége leend, de jó leend még akkor is, mert ha megszagolja pulya falusi tótunk, maradékát is elijeszti a fölkeléstől. — De önkéntes is annyi látható már utcáinkon, a vörös sipka úgy hemzseg, hogy csak lelkesedik az ember és viszont lelkesíti őket. Tegnapelőtt ismét vagy 150 érkezett Eperjesről, hogy itt egyesülve induljanak rendeltetésök helyére. A közép osztály uraim, higyjétek el, jól viseli magát, jól gondolkodik, és legalább jelen időben mint nyilatkozik, lehet benne bizni. A forradalmi idő szülte tények olly alapra fektetvék, miszerint a nemzet sorsának jobbra fordultá meg a huzamosb időig tartható küzdés esetére is esalhatlan bizonyos nem csak minden Vai ministerium fog savóvá olvadni, hanem még a Calderóni féle távcsőü meszsze a jövődöbe nézegető camarilla-éles látok sem szemlélnéneki ki, és alkothatnának egy pontot a törvénykönyvbe, mellyen jövődöben gazvágnak kivitelére nyargalhatnának. Ne is adjon illy szándoknak isten üdvöt.

Legujabb. Októb. 12én este sürgöny érkezett ide, miszerint lengyel országból vagy 16 zászlóalj utban van s már a magyar határokat átlépte. Célja e csapatnak a pesti zavarokat (?) fékezni. Kassa városna sürgöny által értesíté az illető vezér tábornokot Simonicst, hogy élelmezéssel el nem lúndja mintbogy jövelele iránt a ministeriumtól utasítása nincsen. Értesítve van a dolgról Borsod alispánja is. Nem hiszük azonban, hogy tovább is merészeljen jöni, ha csak Jelacsics sorsát osztani nem akarja a tabornok ur.

Aphorizmák.

Világi boldogságodat 's megelégedésedet nagyon fogja könnyíteni az, ha arra fogsz szoktatni, hogy az élettől és sorsodtól kevés örömet

nemélj, és kívánj, az emberektől pedig ne egyebet azon kívül, hogy ne bántsanak.

Nincs az emberben az isteni szikrát megalacsonyítóbb áru, mint midőn haszonért hizelkedik s szentelen csapodár tud lenni. A szerény emberre ez valami kínzó helyzet. Ő szégyenli ama helyett. En tettefem hogy keresztül nem látok alacson lelken, s annak veszem áruját, a minek árultatik.

Kit a rabszolgai durva nevelés elesigázott soha sem jöhet önereje igazi érzetéhez; repked, repked! de nincs saskeselyüi magassága sem solyomzugása reptének,

A házasság és bot megfordított dolgok az ifjunál és öregnel. Az ifju kezében parádé a bot, de támasz a házasság; öregnel támasz a bot, de parádé a házasság.

A pompával fényüzéssel rendszerint ugy vagyunk mint kemény télben a kandallóval, fogunk pirul, előlről melegsünk mellette, pedig didereg s lábunk majd elfugy.

Az ember úgy képzelheti élte folyamát, mint midőn belső nagy városból annak külső városai felé kiindul. Nagy belől a zaj, láрма csörtetés, sűrű a tolongás, de ritkul mennél külebb jár tovább egyes majrok, kertek fogadják, s majd a gyászos temető zárja be sétáját.

A rossz házasság gyakran ollyan, mint azon olló, melly jó aczélból készült, jó élű hegyes, fényes, de még sem veheted hasznát, mert a csavara kitágult.

A melly embernek atyjáról, anyjáról nem maradt semmije, s minden tőpénze csak esze egészsége és szorgalma lehetne, s mégis henyéve kényen akarna élni; hasonló ahoz, ki a földre ülvén le, lábát szeretné lógázni.

Isten meitsen az ollyan baráttól, kinél a fő lesi a szívnek minden mordultát, kit az indulat meg nem lephet soha, hanem csak akkor forró, midőn a fő azt jónak s illendőnek látja! Az én barátom inkább ollykor-ollykor bakot üssön. A mindég józan, a mindég eszén járó kinél a szív a hideg zúzos észnek sklájva, nem kellene.

Némelly csekély gyávanak jó takaró a nagy születés, bele buhat minden semmiségével, hogy mégis mntasson valamit: éppen mint a görbe lábunál a pantalon, elfedi a természet mostohaságát.

Ha érdemedet csak fejben szivben hordozod, hibázol ha azt véled, hogy megkerestetely. Égő lámpa gyanánt hordozd, süsel az emberek szemébe, s kiáltd hogy napot hordozol. A gyöngye szemü fényt vesz, a jó látónak pedig dicsérd a lámpáját, hogy viszonzalából ő is dicsérje a tiedet. Ez a világ folyása.

Szerenesetlen az, nyűg azon az élet kinek mindent a rangjához kell méregetni: illik e nem e? Örömeiket szlaasztani, mert nem illenek, bókot bajoskodásokat elfogadni mert illenek. — Sklavja illyen rangjának, mint a chinai mandarin az ettiquettenek, s felesérelí magát Rangjával.

Addig vagy élted arany szakában, mig a világ nem képes betölteni kebledet, mig az élettől óriási csoport örömeiket vársz, sőt zsarolva kívánsz; de ha már csak esendes nyugtot keresel, s ez minden vágyad, vége napodnak, est borong fölötted, s olly formán vagy, mint alkonyatkor a tyúk, midőn elülni készül.

Sokan azzal halmozzák magokra az élet terheit, hogy ezeknek forrásait mig csekélyek, bedugdosni mellőzik, s a rendet, melly egy kis erőrafordítást s csekély, de folyvasi gondot kívánna beállítani s fontatlan gyávák; lámpát sütni körülményeikre irtóznak, s ezen visszaborzadás kedvetlen szempillantásától iszonyodván, kiszebbek örök mámorban elni, rejtőzni ön lelkek elől, mint férfisan megtrívni a sülyedéssel.

Ott lobog tiszta szerelem, hol a test nemesen lelkesül, hol a lélek gyávan testesül, ott buja láng lobog.

Ha kis hivatalnál nagyságotlatol, dölyfösködöl, olly formán teszel, mintha sikkából akar-nál köpenyt csinálni.

A közhatalom kifejlődése.

Egy újabb követelő.

Minő ize van ennek?

„Ugyan mi forr ismét?
„Hát három mester-tanulója ment ismét ka-
ron fogva.“

„Biz úgy van az édes komám asszony,
mindennap új adó neme. Pedig ismét elővehet
vagy száz forintot.“

„De hát mire az Istenért?“

„A városban minden kéményt tágitani kell“

„És miért?“

Mert naponkint vastagodom. Látja már be-
sem férek a kéménybe.

„Jöszte no! hentes koma, igynnk egyet.“
„Ej én nem megyek, ön republikánus“
Az még ön is lehet“
„De én katolikus vagyok és maradok.“

A proletár túlzása.

Ugyan adjon csak polgár-őr ur egy kis tüzet.

'29. Képtalány.

Megfejtése a 28. szám alatti képtalánynak:

„Eljen az ellenzék! vírhassa ki győzelemmel a nemzet sorsát, s így áldani fogja sokáig.“